

עין משפט
גז מוצה

בח א ב מיי פ"א מהלכות גלות הטומאה הלכה ה:
בב ג ד מיי פ"ג שם הלכה י"א:

ל ה מיי פ"י מהלכות רוצח הלכה ו':

א ו מיי פ"ו מהל' ספ"ה הלכה ה:
ב ז מיי שם הלכה ב':

נוסחאות רש"י בתי"ב

ה"ג כשאסה נא לנדך וו היא בטומאה וכשאסה נא בדרך וו היא בטומאה ושאסה נא בדרך וו היא בטומאה. הילכך מדינה לא נפקא ת"ל טריפה כו': **אלא מעשה נפקא ת"ל וכו'**: **אלא מעשה נגלה כשהט טטורה ממשא** כו'. **אמתניתא פריך דקמיני מה** מלגמט כמלל נצילה טטורה וכן טטורה דמשמע נבלת בהמה טטורה מטמאה ונגלת בהמה טמאה טטורה: **כמה בני שישפטא** כה. **תמיה איני שמעבנא** כמה זקנים כמחוסר בדרך זה: **לא טריפ ר' מאיר**. טריפיה מילתא אלא בתמימים שהמליקה נהוגה בהן:

ואפי' לאווין ותועלתא. ללא חוץ למצות הויאל ואיאל מליקה בשום עוף דגמרינן מטרופיה מה טריפיה ששות בכל אף נצילה ששות בכל ואל דתקן עובמית עופיה שנקטעה נבלה והתולק מולין ממשא נבלה דנבלת ללא כר' מאיר: **עוף עז**. על ההלל: **מה נהי' מאיר**. מי אמרינן כי היכי דמטרה כמליקת אווין ותרגולין משום דמשכת מליקה [א] צנין עוף המטוהרת הכי נמי מטרה נבלת עז על ידי עריפה הויאל ועריפה מטוהרת עגלה מדי נצילה כדמפרש בעגלה ערופה:

או לא מנהיה עריפה בעז: **אלא עז לאו מיהא דנבלת עז**. וז מין דקדח וזו מין ספק כדמפרש בעגלה ערופה: **איין לי**. טטור מדי נצילה אלא חלב שאסור בחצילוי ומותר בהנאה כדמתיני עשה לכל מלאכה: **דגל עגלה ערופה** ושור נטקל. שאסור באכילה ובהנאה מניין טטור מדי נצילה: **ואי ס"ז עגלה ערופה טוהרה**. איצטריך קרא לאשמעינא דהלכה טוהרה ובי טמאה על עינת שאי טטורה ותלכה טמא: **ס"ז כל חלב** כדמיי לעיל מיהא כל חלב שור וכו' ודעת משמע. דלא יפירכה עריפה ושפיה טטורה ובי טמאה על עינת שאי טטורה ותלכה טמא: **ס"ז כל טטור מדי עגלה**. דהא איין לן בהמה טטורה שחוטט ששטמאה: **אלא לא יצויה**. דהא דליצטריך וליטה: **אלא טמאה** ולא נעריפה דהשחא בשדה טמא. ואיצטריך לטור הלכה שלח תאמר לא טיירה מדי עגלה אלא חלב שאסיה קורא בה עשה לכל מלאכה: **מגל דמחיים אמירא**. ואפי"ש שלח נעריפה מדקמיני חלב עגלה ערופה שאסוריה בהנאה מנין ואוקימתה בשמחה ולא נעריפה

וקאמר אטורה בהנאה אלאה מחיים מתקרא: **גזול שמעתי** כה מחזיקין חלקת: **מגירא**. בני הישיבה: הדקן עליו חטאת בשוף חפני. **כל הנוחים**. השתה משמע דלחת כטורה שנתעברה כיינא על חטאות המתות. ובגמרא פריך מאי אפילו: **ישועה וכו'**. דקיון דמעברו באסוריה הנאה איין מקנה לפירוין דנימא ריעו וימכור: **שער עטרה**. אחד מן הנוחים: **שער עטרה** זו ערופה. שפסקל בה לגבות כגון שהמית את האדם:

שיטה מקובצת

ת"ל טריפה כו'. ואפי"ג דלגלי

מוקמינן ליה לומר דאיסור טריפה חל על איסור חלב, הכא ניחא למקנה דמיי ואכל לא תאכליהו למעוטי חיה ויהי טמאה כדפי' לעיל: **ואפילו** באווין ותרגולין, ח"ל ה"י"ב בתוספותיו, ר"ל אפילו לא הקדשום דהא לא שייך בהו שום קדשת הגוף דלף חס עלו רדו כיון דלאו בני קרבן נינהו כלל, ומי' מליקין מטוהרת הויאל ואיאל מליקה בשום עוף דגמרי' מטרופיה ששות בכל וכו', וכן משמע במסכת טהרות דקמיני י"ג דבר נאמרו בנגלת עוף טהור וכו' וקמיני סיפא ר' מאיר אומר מליקתה ושחיטתה מטוהרתה משמע בכל העופות דומיא דרישא דומיא דשמיטה אפי"ג דלא אקדשניהו (ב"ש):

ע: רמב"ם

ואפילו באווין ותרגולין. וממני' דמסכת טהרות (פ"א מ"א) מוכחא קלת דקמיני י"ג דברים נאמרו בנגלת עוף טהור וקמיני סיפא ר"מ אומר מליקתה ושחיטתה מטוהרתה משמע בכל עופות דומיא דרישא דומיא דשמיטה: **אבל עז לאו מינא דעגלה נינהו**.

כשבא ^[א] בדרך זו היא בטהורה כשבא בדרך זו היא בטמאה ת"ל טריפה מי שיש במינה טריפה א'אוציא את הטמאה שאין במינה טריפה ולא אוציא את החיה שיש במינה טריפה ת"ל יואכל לא תאכלוהו מי שחלכה אסור ובשרה מותר ייצא חיה שחלכה ובשרה מותר א"ל רב יעקב בר אבא לרבא אלא מעתה נבלת בהמה טמאה הוא דמטמאה נבלת בהמה טמאה לא מטמאה אמר ליה כמה סבי שבישתו בה סיפא אתאן לנבלת עוף טמא אמר רבי יוחנן לא טייהר רבי מאיר אלא בתמימין אבל בבעלי מומין לא ורבי אלעזר אמר אפילו בבעלי מומין איתמר נמי אמר רב ביבי אמר רבי אלעזר מטהר היה רבי מאיר בבעלי מומין ואפילו באווין ותרגולין בעי רבי ירמיה ערף עז מהו אווין ותרגולין טעמא מאי דמינא דעופות נינהו אבל עז לאו מינא דעגלה נינהו ^[ב] או דילמא מינא דבהמה הוא יתיב רב דימי וקאמר לה להא שמעתא אמר ליה אביי ^[ג] מכלל דעגלה ערופה טהורה היא א"ל יאין אמרו דבי רבי ינאי ^[ד] כפרה כתיב בה כקדשים מתיב רב נתן אבוח דרב הונא (בר נתן) ^[ה] יואכל לא תאכלוהו ^[ו] אין לי אלא חלב שאסור באכילה ומותר בהנאה חלב של שור הנסקל ועגלה ערופה מגין ת"ל כל חלב ואי ס"ד עגלה ערופה טהורה היא היא טהורה וחלבה טמא

^[ז] הויא דערף מיערף לא איצטריבא ליה כי איצטריבא יהויא דשחטה מישחט ותיהני ליה שחיטה לטהרה מידי נבלה לא צריבא שמתה מכלל דמחיים אסורה אין ^[ח] אמר רבי ינאי גבול שמעתי ושכחתי ונסבין חברייא למיומר היירידתה לנחל איתן היא אוסרתה:

הדרן עלך חטאת העוף
כל הנובחים שנתערבו בחטאות המתות או בשור הנסקל אפילו אחת בריבוא ימותו בולין ונתערבו בשור שנעבדה בו עבירה או ^[ד] לקיש ארזי אלא הכא צבור אלא חלב ר"ל ומשני באדם כ"ע לא פליגי דלוקמה רבי אבהו באדם מוקי לה ריש לקיש צבור ^[ה] שנגמר דינו אבל נתערב צבורים מעליא היה אומר ר"ל ניכבשניהו דיינין ^[ו] וכל דפריש מרובא פריש ומתמימן דשיליה מסכת ע"ז (דף ע"ד.) **שור הנסקל** אוסר בכל שהוא מיירי בשנסקל דליכא למימר ניכבשניהו ודע דלא קמיני שנגמר דינו וממני' דהכא דקמיני ימותו כולן צנתערב צוצחים מיירי ולגצוה וגזירה שמה יצואו ^[ז] כהניס צבת א' (לקמן דף ע"ג.) ומסקי מן הקבוע למוצא אבל בעלמא אמרינן ניכבשניהו דניידן ומטעם זה היה אומר רבינו תם דנראה לו להסיר דרוסת הואצ צבור דמעשים בכל יום דזאבים טורפים ונושאין שה מן העדר ורועה מלילין ושריא ^[ח] לכו דלע"ג דבעלי חיים חשיבי וכן רוב עופות ^[ט] דורסין אווין ותרגולין ומותרין והכא ^[י] דנתערב צרובא שנגמר דינו דפטרינהו אפילו נייד ולא אמרינן כל דפריש מרובא פריש לאו פטורין דלישמתו בהנאה קאמר אלא פטורין דלא אטרחו צי דינא להורגס דכמימת צעלים כך מימת השור ועוד דלא לימי לאחלופי באדם

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

ה"ג כשאסה נא בדרך וו היא בטוהרה וכשאסה נא בדרך וו היא בטמאה. הילכך מדינה לא נפקא ת"ל טריפה כו': **אלא מעשה כו'**. אממני' פריך דקמיני מה כשטור מכלל נצילה בטמאה ולא בטוהרה ה: **כמה סני שניטשו בה**. תמיה איני על זקנים מרובין שכמותכס שנתצטתס בה: **סיפא**. דקמיני טיטר מכלל נצילה: **אסאן לנגלה עוף טמא**. טטיירה הכמוז מלטמא צצית הצציעה: **לא טיטר רצי מאיר**. צמליקת טריפה אלא צתמימיס דשייכא צבו מליקה: **ואפי' צאוויס**. דלאו בני מוצח הן וצלצד שיהו קדשים צפניס דהא טריפה נמי לא חויה צמורין וצני יונה וטיירה הוהיל ומליקה השכר קדשים צפניס היא: **ערף עז**. על החלל צמקוס עגלה ערופה: **מהו**. לר"מ מי אמרינן כי היכי דמטור מליקת אווין קדשים צפניס הוהיל ומליקת שוס עוף צפניס הוא הי"ג ^[א] עריפה השכר טהרת עגלה היא מידי נצילה כדאמרי' לקמן: **הי"ג אצל עז לאו מינא דעגלה הוא**. שזו מין גסה וזו מין דקה: **איין לי**. טטור מדי נצילה אלא חלב שאסור באכילה ומותר בהנאה כדמתיני (ויקרא ו) יעשה לכל מלאכה: **חלב שור הנסקל ועגלה ערופה**. שאסור בהנאה מנין טטור: **ס"ז כל חלב**. דסמיך ^[ב] ליה כי כל אוכל חלב ואי ס"ד עגלה ערופה טטורה ואיצטריך קרא לטור חלבה וכי היא טטורה ותלכה טמא: **לפיכא דשחיטה כדמשחט**. משנאסרה צהנאה מחיים כדמפרש לקמיני דמחיים נאסרה: **ואפיני לה שחיטתה**. אפי"ש שאינה מתירתה לא באכילה ולא בהנאה טטורנה מלטמא

דאיין לך שחוטת צצמה טטורה ששטמאה: **שמסה**. דהשתא צשרה טמאה ואיצטריך לטור חלבה שלא תאמר לא טיטר אלא חלב שאסיה קורא צו יעשה לכל מלאכה: **מגל דמחיים אסורה**. ואפי"ש שלח נעריפה מדקמיני חלב עגלה ערופה מנין ואוקימתה צשמחה: **גזול שמעתי**. בה מחזיקינן ^[ג] ונסבין חברייא. ובי טמאה על עינת שאי טטורה ותלכה טמא: **ס"ז כל חלב** כדמיי לעיל מיהא כל חלב שור וכו' ודעת משמע. דלא יפירכה עריפה ושפיה טטורה ובי טמאה על עינת שאי טטורה ותלכה טמא: **ס"ז כל טטור מדי עגלה**. דהא איין לן בהמה טטורה שחוטט ששטמאה: **אלא לא יצויה**. דהא דליצטריך וליטה: **אלא טמאה** ולא נעריפה דהשחא בשדה טמא. ואיצטריך לטור הלכה שלח תאמר לא טיירה מדי עגלה אלא חלב שאסיה קורא בה עשה לכל מלאכה: **מגל דמחיים אמירא**. ואפי"ש שלח נעריפה מדקמיני חלב עגלה ערופה שאסוריה בהנאה מנין ואוקימתה בשמחה ולא נעריפה

וקאמר אטורה בהנאה אלאה מחיים מתקרא: **גזול שמעתי** כה מחזיקין חלקת: **מגירא**. בני הישיבה: הדקן עליו חטאת בשוף חפני. **כל הנוחים**. השתה משמע דלחת כטורה שנתעברה כיינא על חטאות המתות. ובגמרא פריך מאי אפילו: **ישועה וכו'**. דקיון דמעברו באסוריה הנאה איין מקנה לפירוין דנימא ריעו וימכור: **שער עטרה**. אחד מן הנוחים: **שער עטרה** זו ערופה. שפסקל בה לגבות כגון שהמית את האדם:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מהו לרי"מ וכו' הי"ג עריפה השכר עגלה היא וטהרת מדי נבלה:
הגהות הר"ב

(א) רש"י ד"ה מהו לרי"מ וכו' הי"ג עריפה השכר עגלה היא וטהרת מדי נבלה:
גליון הש"ס

נב' מכלל דעגלה ערופה שחורה. עיין מולין דף פב ע"א מוס' ד"ה עגלה וממנו דף קא ע"ב מוס' ד"ה עגלה: (שם) היבא דערף טריפה לא איצטריבא ליה וכו'. עיי' מולין דף פב ד"ה עגלה ערופה (וכו'):

מוסף רש"י

ובסבין חברייא. בני הישיבה עלה על דעתם לומר (וחזיקי יד): היירדה לחלל איתן. היא הגורמת לה שם עריפה ואוסרתה (קדושין ו):

שינויי נוסחאות

[א] כשאחא בה כו' וכשאחא בא כו' לכל' (ש"ח ובי"ג): [ב] ל'ל הוא (בי"ג ועי"ג): [ג] מיתות המוקפות י' למחוק כמו שמוקף הכ"ק כדמיתוס כה ע"ב גבי רב מחלפת איהו דרב הונא ע"ש. ועיין פסחים גמ ע"ב. קח ע"ג, ובמגילה ה ע"ב (הגרי"ם) ועיי' מולין לת ע"א לצונזס איהו דבר אצונזס ופירש"י והו אצונזס עלמנו ומכריזן יהו את הכן ולא את האל, והו קורין אותו על שם שטשו את בני סומן לו: (ד' י"א ל"ג מיתת או (בי"ש) ובי"ח בפריד"ח) וכן משמע מפירש"י. אבל בח"מי"ט גרסין ליה וע"ג (הגרי"ם) וע' ממנה דליל: [ה] בטהורה דמשמע ביבלת בהמה טמאה טהורה לכל' (ש"ח ענ"י ש"י בח"י): [ו] עיי' גטוסחלות רש"י בח"י. ועיין רש"י: [ז] מאימתי נאסרה לכל' (ש"ח): [ח] ל'ל וד' חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה ושכיפורו בעליה באחר ושעיברה שבה הס"ד (צ"ק). ועיין נחמה תמורה כח ע"ג (הגרי"ם) וע' ממנה דליל: [ט] עיי' טה"ק שמה אמאי פיי כן. וכן צה"י"מ גייה או אחד באחד. ועיי' מפרש לקמן על ע"ג ד"ה מעבריו מחולין: [י] טריפות לאו משום דשני מינין הן דלעולם לא יהיו שני מינין רק היבא דבלשון מקרא שני מינין הן כגון בקר וצאן. ומיתות המוקפות י"ג מוספת (ש"ח) ועי' צ"ק מה"ד כפרה כתיב בה וכו'. וקשה משילחי

הדרן עלך חטאת העוף
כל הנוחים. אפינו אחס צריבוא. השתא משמע אחת כשירה צרובא של חטאות המתות הילכך פריך בגמרא (דף ע"א:) מאי אפילו הא הוו מתות רובא דקמיני שנתערבו בחטאות המתות. חמש חטאות מתות נינהו (ולד ה) חטאת וחטאת שמתו צעליה ותמורת חטאת ושכיפרו צעליה ושצבדה ושנמלאת צעלת מוס: **נתערבו**. זצחים כשרים צשור שנעצדה צו עצירה אחד צבאח ^[א] ומפרש ואזיל מאי היא כגון שהמית

אחור ואת בנו. ועיין מולין פכ ע"א מדי"ה עגלה. ועיי' רש"ק דמקיים הגרסא עלנו. ועיי' צה"י"מ: [א] ואי אשמעינן דבא הי"א משום דבהנחה

חשיבא ב"ח חשיב אבל עוף אימא לא קמ"ל. (צ"ק) וכי"ב החזיק"ם. וכ"ה צשמק"ק דף ע"א ע"ב ועיי"ש: [ב] ל'ל דהדידוס (שחכ"י): [ג] ל'ל דשמעתא (שחכ"י): [ד] בשור. לכך נראה כרסרת הספרים אבל נמערב בשורים מעליא אפילו בגמור דינו היה אומר ר"ל כו' (ב"ש) וי"ה בתוס' סנהדרין עט ע"ב): [ה] ל'ל דניינין. וכן צמק"ן (ש"ח): [ו] ושרינן לה אפי"ג (ש"ח) (ע"א) בתוס' ה"א"ש טמאהרין וכן תהיל כשרוסר אווין ותרגולין מותרין: [ז] ל'ל דהתם (צ"ק). ובתוס' שם הויכא: [ח] צציי' למא' עסקי' דה"ד: ארויך ותרגולין מותרין: [ז] ל'ל דהתם (צ"ק). ובתוס' שם הויכא: [ח] צציי' למא' עסקי' דה"ד:

מסורת הש"ס

(א) עיי' ירוש' סוטה פ"ט ה"ה, G (מגילה לא) קידושין מ. ע"ז טו: מולין, ירוש' פסחים פ"ט ה"ה, סוטה שם, ועיי' מביילתא משפטים פ"י, A ת"כ צו פ"י ה"ה, D קידושין מ. מולין פכ. מ"מות כה. ירוש' סוטה שם ועיי' מביילתא שם, ירוש' קידושין פ"ב ה"ה, G) תמורה מת. ע"ש, G עיי' פסחים גג.:

תורה אור השלם

1. וחלב נבלה וחלב טריפה יעשה לכל קלאה ואכל לא תאכלוהו:
ויקרא ו, כד
2. דבר אל בני ישראל לאמר כל חלב שור וקבש וְעז לא תאכלו:
ויקרא ו, כג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מהו לרי"מ וכו' הי"ג עריפה השכר עגלה היא וטהרת מדי נבלה:

גליון הש"ס

נב' מכלל דעגלה ערופה שחורה. עיין מולין דף פב ע"א מוס' ד"ה עגלה וממנו דף קא ע"ב מוס' ד"ה עגלה: (שם) היבא דערף טריפה לא איצטריבא ליה וכו'. עיי' מולין דף פב ד"ה עגלה ערופה (וכו'):

מוסף רש"י

ובסבין חברייא. בני הישיבה עלה על דעתם לומר (וחזיקי יד): היירדה לחלל איתן. היא הגורמת לה שם עריפה ואוסרתה (קדושין ו):

שינויי נוסחאות

[א] כשאחא בה כו' וכשאחא בא כו' לכל' (ש"ח ובי"ג): [ב] ל'ל הוא (בי"ג ועי"ג): [ג] מיתות המוקפות י' למחוק כמו שמוקף הכ"ק כדמיתוס כה ע"ב גבי רב מחלפת איהו דרב הונא ע"ש. ועיין פסחים גמ ע"ב. קח ע"ג, ובמגילה ה ע"ב (הגרי"ם) ועיי' מולין לת ע"א לצונזס איהו דבר אצונזס ופירש"י והו אצונזס עלמנו ומכריזן יהו את הכן ולא את האל, והו קורין אותו על שם שטשו את בני סומן לו: (ד' י"א ל"ג מיתת או (בי"ש) ובי"ח בפריד"ח) וכן משמע מפירש"י. אבל בח"מי"ט גרסין ליה וע"ג (הגרי"ם) וע' ממנה דליל: [ה] בטהורה דמשמע ביבלת בהמה טמאה טהורה לכל' (ש"ח ענ"י ש"י בח"י): [ו] עיי' גטוסחלות רש"י בח"י. ועיין רש"י: [ז] מאימתי נאסרה לכל' (ש"ח): [ח] ל'ל וד' חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה ושכיפורו בעליה באחר ושעיברה שבה הס"ד (צ"ק). ועיין נחמה תמורה כח ע"ג (הגרי"ם) וע' ממנה דליל: [ט] עיי' טה"ק שמה אמאי פיי כן. וכן צה"י"מ גייה או אחד באחד. ועיי' מפרש לקמן על ע"ג ד"ה מעבריו מחולין: [י] טריפות לאו משום דשני מינין הן דלעולם לא יהיו שני מינין רק היבא דבלשון מקרא שני מינין הן כגון בקר וצאן. ומיתות המוקפות י"ג מוספת (ש"ח) ועי' צ"ק מה"ד כפרה כתיב בה וכו'. וקשה משילחי

מסורת הש"ס

(א) חולין ק. ביצה ג. ג. ערלה פ"ג מ"ז ט"לה ג' ימות פא. ועי' ירוש' תרומות פ"ד ה"ו, ערלה פ"ג ה"ד, א' ע"י חולין יא., (ד) ג"ע מ"ו חולין ל. ד"ה מלי טעמא, פ"ג ערלה פ"ג מ"א, ו) שייך לעי"ב.

שינויי נוסחאות

א) הוה אמינא ה"מ חולין אבל (ב) ש"י אימא לא ל"ל (שםכ"ב):
ב) ג' י"י ע"י ד' דאיסורי הנאה נינהו אבל הנך דלאו איסורי הנאה נינהו אימא ו' ואי מהכא ה"יא ה"מ קדשים דמיאסא אבל להדריש אימא אפילו איסורי הנאה ליבטלו ברובא צריכי (ש"ס) ג' ר' ש"י גע' הקודם א"ל א': ד' ז"ל במינים ורובין אורח למכור במנין. ל"ל וס"ד ומ"ד שנינו (שםכ"ב), וז"ל עשתי בסמוך דלא בטלי (ב) המוספין (ח) מקפדין (ד"ד):
ו) בארבעין ללוקח יתירה (ש"ס):
ז) ז"ל דרובין מאד (ו)מתן והולין (מתקן) (ש"ס):
ח) ז"ל והפילו שלם (ב"ב):
ט) פירש החוב ש"ה תאלב בין רובי ל"ל (ב"ב) עפ"י חזון חז"ל וצ"ע ד"ה א"ת):
י) ז"ל"ק נוסף פירוש שאמר שבעיה שאל אוכל כל שהוא. ו"ה בתוס' חולין ט':
יא) ז"ל כ"ס (ב"ב):
יב) שדרכו הרגל כבולחו דחשיבו כשור היתול ל"ל (ב"ב):
יג) ל"ל החיוב דהושבין בשעה (ב"ב):
יד) ז"ל דרבנן (ב"ב):
טו) ז"ל יעדו משום הם יתין (ד"ד) ובג"ו פ"ט:
טז) והוא קינן א"ל. לתון ט"ס ימות פ"ג ע"ב ראמר ר"י דאיצטריך לאשמועי' דמבחינן בין נסך ראע"ג דלא כתיב איסוריה באורייתא אלא בדברי קבלה. או שבא אשמועי' בפקא דן אסור נסך מחבירין ולא בסכא יין. ואב בסתם יין הוי דינא הכי כ"ש דאיצטריך לאשמועי' משום סתם יין:
טז) אשמועי' משום דאשכחן (ש"ס):
יז) ט"ס נוסף דאשמועי' מדידה תנא ליה התם:
יח) ל"ן ה"רש בערלה ועד אפשי רובי אפי' במתורות אסור בכל שור ומי' בירושלמי ג' מן ההרם, משמע שזה גורם להם לחושב לאסור בשיעור מועט כ"י ומיהו שמה לא מיתוקמא אלא משום דמריב פקא דן איסור הנאה כ"י:
יט) ז"ל עבדי' א"ל (ב) ט"ס' שלפני כתיב וכמ"ש ז"ק ד"ל לא היו עוד משער של היתר, אי"כ הו"ל למשולמי' ג"ס. א"ת:
כ) ה"ל משיביר ומת' ה"ל דקאמרי:
כא) דקאמרי:
כב) לאור דוקא ל"ל (ב"ב):
כג) ר"ת בכ"פ בתרא (פ"ט):
כד) ז"ל רוד אביר (ב"ב):
כה) כ"ד ז"ל וקאמרי (ש"ס):
כו) חשיביר ה"ל חשענר ואורי מלא כ"י ל"ל והשאר מתקן (ב"ב):
כז) בירושלמי (ב"ב):
כח) ז"ל ולא (ב"ב):
כט) הנוטח הדפס הוא טע"מ. ג"ל כל אחד יקרב לשם מי שהוא ובכשיקרב יאמר יהו הוא לשם בעיביה שלי (ב"ב). ג"ל כל אחד יאמר לשם מי שהוא ולא יודיע שם אחד (ב"ב):
לא) ותי' ותי' ומתו"ש (ב"ב) דכ"י וז' הוא טע"מ, וכמתי' שלפניו ל"א:

שיטה מקובצת

והוה אמינא ה"מ חולין ל"לכ פספסא. לומר דלא חשיבו הפספסא לחולין האיל ל"לכ פספסא קדש אבל לגביה דל"כ פספסא מהוה אמינא לא כ"לומר ליבטלו דהוה הפספסא קדשים (א"ר) (א"ר)

לריכי דאי מהסס הוה אמינא
הני מילי חולין. אכל קדשים אמינא ליעביד לכו תקנחא ליעבידל איסורי הנאה ברובא וימנא יקרבו כי היכי דלא נפסדינהו לגמרי לכולהו:
א) ופרקינן ויעבידל ברובא.
א) דהא קתיב אחרי רבים להטות (שמות כג):
וכי תימא חשיבי. הואיל ודרכן למנות:
כל שדרכו נימנול. שיש זני אדם המקפדין צמיינים:
ה) ומוכרין צמיינים שנינו דלא בטלי צסמוך צדך משנה דכצילי תילתן שפיר דהא (צהמות) נמי הרבה זני אדם המקפדין:
ה) עליהן ומוכרין אותן צמנין ואע"פ שיש זני אדם שאין מקפדין כל כך ומוספין יתירה או מוכרין העדר יחד:
א) אלא למ"ד אם שדרכו **לימנול**. שדרכו מיוחד לכך שאין לך אדם דמוסיף עליהן יתירה ללוקח ולא מוכר בלא מנין הני אין דרכן מיוחד למנין שיש המוספין:
י) יתירה זו מוכרין העדר בלא מנין:
י) פילאן. מין מבלין וחצילין:
ו) חסוב מאד שאף טעם העץ שזה דלרי וצט"ו פיטוגרי":

כל הזבחים פרק שמיני וזבחים

וְרִיבְטַלְוּ
ברובא. דמטעם צריה אין לומר דלא בטיל דאע"ג דאכר מן החי חשיב צריה (חולין ק):
איסור מערובת דהכא לאו משום אכר מן החי אלא שלא ישחוט ויאכל משום חטאת המתה ושור הנסקל וכי שמטי ליה אזיל ליה איסור אכר מן החי ואיסור חטאת המתה ושור הנסקל אפי' שלם לא חשיב צריה כמו נצילה וחלז ודס דלא הוה צריה ועוף טהור קטן:
ה) שלם אף אין זו כזית בשר אין לוקח עליו משום נצילה דלא חשיב צריה ועוף טמא ודאי חשיב צריה דשאסרו הכתוב אסרו צין גדול צין קטן אע"פ דלית ביה כזית אלא כל שהא צעלמא וכן גיד הנשה חשיב ליה צריה צפ' גיד הנשה (ש"ס) דאי אמר רחמנא לא תאכל גיד אפילו כל שהוא וכן אכר מן החי חשיב צריה דטעמא דצריה משום דהוי כאילו פירש:
ו) צין גדול וצין קטן כדמוכח

פ"ג דצטעות (דף כ"א):
לאמר וכי היכן מלינו צאכל כל שהוא שהא חייב כו' ופריך והרי מפרש:
ז) ומשני מפרש מני דמי והא דלאמר צפ' אלו הן הלוקין (מ"ז מ"ז).
דקאמר ר"ש אף חטה כצרייתה ורבנן צריית נשמה חשיבא חטה לא חשיבא דמשמע דנמי כצריה דמי והא דלאמר גיד הנשה רבנן לצדכיו דרבי שמעון קאמרי ליה לדין טבל לאו צריה הוא דלא דמי למפרש אלא לדיך דמדמית חטה למנלה לא דמי דנמלה צריית נשמה וחשיבא ואע"ג דרבנן גופייהו לא חיישי דהאי טעמא קאמרי ליה הכי וכהאי גוונא אשכחן לקמן בפירקין (דף ע"ו).
דלצרין בצבאי בעלי מומין רבי אליעזר אומר יעלו וכה"א לא יעלו ומפרש טעמא דרבי אליעזר משום דכתיב מוס בס:
א) הוא דלא ירעו הא ע"י מערובות ירעו והא דקתיב וראה אני את בשר בעל מוס כאילו הוא עזים דצדריה דרבנן קאמר להו " אע"ג דרבי אליעזר גופיה לא חייש להאי טעמא דעזים:
ד) **אלא רמאן**
דאמר את שדרכו ליבנות שנינו מאי איבא רמאן דאמר להו " אע"ג דרבי אליעזר גופיה לא חייש להאי טעמא דעזים:
ה) דת שדרכו למנות משום דחצוזה להתכבד בפני האורחים (בדלמריין) צפ' גיד הנשה (חולין ק).
וכל הנך " דברים דחשיבי את שדרכו:
ו) לצורה צכולהו לא חשיב כשור הגדול ועוד דצפ' בתרא דע"ז (דף ע"ד).
חשיב שור הנסקל ואמרי' התם האי תנא תרמי אית ליה דבר שבמנין ואיסור הגאה ולא פריך הגיחא למאן דלאמר כל שדרכו כו' כדפריך הכא וצביה פ' קמא (דף ג.)
וצפ' גיד הנשה (חולין ק).
שמע מינה דלכל הפחות חשיב את שדרכו ועוד מדפריך התם דנימני אגוזי פרך ויימוני צאדן ולא פריך מצבילי מלתן משמע דחשיב:
ג) כשהש דברים ונראה לפרש דמשום חטאות המתות פריך הכא למאן דלאמר את שדרכו דמשמע אף חטאת העוף כדתיני:
ד) צמס' קיימס (פ"ב מ"א) או שפרח צמין המתות ימותו כולן ואע"ג דקתיב צמנין וצמים ועוף לאו זבח וכל הוא מקום דקמתי כל הזוחים משמע אפי' עוף בכלל וא"ת ר"י דמי דע"ז כשהש דברים חשיבי אסן כן יין נסך דקתיב התם היינו חציות סמומות וכל תנא ליה גבי ששה דברים ולא הוה ליה למיתנייה כי היכי דלא חשיב ככרות של בעל הבית משום דתנא ליה גבי ששה דברים כדמפרש התם ושמה החמיירו ציין נסך לאסור אפי' חציות פתוחות משום דחמיירא עבודת כוכבים משאר איסורין דמטמאה ותופסת דמיה ועוד נראה דלאצטריך למיתני חציות סמומות משום דין נסך נפקא לן מדברי קבלה ולא כתיבא איסוריה לצוריימא ומשמע:
ו) דהוי כסתם יינס דרבנן וס"ד דטבל ועוד:
ז) אשכחן איסור עבודת כוכבים דקיל לרבי אליעזר דלאמר יש פזיון לעבודת כוכבים מצא שאלין כן בצאר איסורים:
ח) והשאה אפרש כל הנהו דע"ז היכי חשיבי כשהש דברים יין נסך משכחת לה בחציות סמומות עבודת כוכבים מצטעות וכסות חשיבי וערות לצבזין כשהש ועמנו כלי נאה אי נמי עבודת כוכבים חשיבא לעובדיה וכן עורות לצבזין ואי נמי:
י) כדמפרש בירושלמי (וכ"פ פ"ה ה"ב) יין נסך ועבודת כוכבים מותרות לצבזין על שם לא ידבק צידך מלאומה מן החיים (דברים יג) ואיירי אפילו בחציות פתוחות ושמה לא הביא פסוק זה בירושלמי אלא למימרא דמיניה ילפינן איסורי הגאה צבני תלת וזיפורי מלורע מיירי ציפור דרור גדולים וחשיבי שער נזיר ציפירתא כדאי' צסוק תמורה (דף ל"ד).
שעשה זורת יציפור כבגד:
א) מעשה רוקס משער נזיר יש עוד אחרים משער:
ב) היתר ופטר חמור ובשר תלצב ועגלה ערופה וחולין ששחטוה צמורה בחמיכות הרלויות להתכבד דעדיפי מלת שדרכו וחשיבי כלאוזי פרך ואע"ג דאיסורי הנאה ניהו חשיב ראוי להתכבד כיון דאי הימה צבילה היתה ראויה להתכבד הלכך לא בטלה והא דלאמרי' צסוק הערל (בימות פ"א):
דחמיכה של חטאת טמאה צמאה של חטאת טהורה חלה התם אפי' תצטעל כל חשיב ראוי להתכבד צבני אורחים כהנים דלין מוחזקין טובה הוה לזה שולן שוין כדתיב (ויקרא ו)
כלל זני אלהי אשך תחיו אבל של חטאת בשל חולין קאמר:
א) התם דלא חשעלו דלאו דוקא טהורה בשל חולין דהוא הדין טמאה בשל חולין ובקונטרס פירש צבימות דטמאה צטהורות מעלה משום דלהפסד מרובה טמאה חשבו אבל טהורה בשל חולין הפסד מועט דחזיא לכהנים וזו תימנה דכמה איסורי הגאה לא בטלי ולא חיישינן וא"ת אמאי לא חשיב צמסכת ע"ז פרוסה של לחם הפנים וחתיכה של חטאת טמאה וחתיכה של קדשים שמתו וי"ל דצקדשים לא קמיירי ומיהו הוה מלי למתני אצרי שעיר המשתלח למאן דאסך צימותא (דף טו).
וחתיכה של עיר הנדחת ושער של מת דלסקרין צפ"ק דעריין (דף י:):
וקתא קשה מירושלמי לפי מה שפירשמי דהנהו דע"ז עדיפי מלת שדרכו דמשמע התם דלא הוו אלא " דברים את שדרכו וכלי איתא התם צפ"ב:
ב) דמסכת ערלה (ה"ד דר' יוחנן ור"ל איתפלגון חד אמר " דברים מקדשין דצרי רבי מאיר פ"י " דברים השניים שכולם את שדרכו ואחרים:
א) אמרו כל הדברים מקדשין דצרי רבי מאיר פ"י דכל שדרכו למנות שנינו (ר"ב) (ה"ב) דלוותם " דברים דקאמרי רבי יוחנן היינו אותם ששה דברים דקאמרי רבנן וחצילי מלתן הרי ז' ובגד שצבזו בקליפי ערלה ונמערב צאחרים וזובע מלא הסיט בקליפי ערלה וארגו בצגד ואינו יודע איזהו דצתרווייהו תנן התם:
ג) כולן ילקו דצרי ר' מאיר ובגד וסיט תרי מילי חשיבי:
ה) וסיט חשיב את שדרכו כדאמר התם בירושלמי ואורג מלא הסיט מלמך הבכור בצגד דקמתי התם דלקא הבגד קאמר עלה בגמ' (א) [גם הל"ב] דלית תנא דתמי צמשה דצרי ר"מ וא"ת דלא תני דצרי ר"מ מאן דתמי דצרי רבי מאיר אית ליה " דברים מקדשים פ"י שזו היא העשירית ומאן דלא תני דצרי ר"מ מנא ליה " דברים מקדשין פ"י אותן עשרה דברים שאמר ר' יוחנן דמקדשי ל"מ הווא את שדרכו היכן הם ומשני ר"מ כר"ע מוסקיף ר"מ ככרות של בעל הבית והשתא ק"מ קאיא ליה הא אכלה כל הנהו דע"ז:
ד) דמקדשי אפי' לרבנן וכ"ש לר"מ ועוד דלאמר צפ"ג דכבודות (דף כ"ה):
דגזי כבוד ערלה שצמשה צבני אורחין וכלי איתא ככל שהן א"כ הוה את שדרכו ל"מ יוחנן ושמה לא מיירי בירושלמי אלא בצאות דברים השניים צמסכת ערלה בצאותה משנה אבל חלפי איכא טובא.
ובצימות הארכתי יומר:

ו) **נתערבו באהרות ואהרות באהרות**.
ר"ת ל"ג צסוס מקוס ואחרות צאחרות צדך משנה ששניה צסוק מסכת ערלה וצהנהו דמסכת ע"ז צסוק פסק כל הללמים גבי אפה צו את הפה כ"ו ובגי צגד שצבזו בקליפי ערלה ובכמה מקומות כיוצא באלו מדפריך לקמן (דף ע"ד).
על שמואל דאסך ספק ספיקא צעבודת כוכבים מצרייתא שמתרת דלא:
א) משכח דקאי כשמואל אלא רבי יהודה שדאסר אפילו צשאר איסורין ספק ספיקא אלו רמזי צדן שמואל סבר לה כוותיה צתדא ופליג עליה צתדא ואי הוה גרסינן הכא ובמסכת ע"ז ואחרות צאחרות ע"ז ליה לאציותי ראויה לשמואל מהנן משניות ולא היה דוחק להביא לצרייתא דרבי יהודה ועוד יש לרקדק מגופה דמתניין דהתם צמסכת ערלה (פ"ג מ"ז) גבי צגד שצבזו בקליפי ערלה ובגי צתבשל שצבזו בקליפי ערלה ועוד דחצילי תלתן קתני נמערבו צאחרים ובגי זובע מלא הסיט בקליפי ערלה וארגו בצגד ואינו יודע איזהו ובגי אורג מלא הסיט מלמך ככור בצגד לא קתני נמערבו צאחרים והיינו טעמא משום דאס נמערב צשאר צגדים יכול להסיר מכל אחד מלא הסיט ומישארי מטעם

אלף שהן כל בעלים הרבה:
יקרב כל כחן אחד ואחד לשם מי שהוא כשקריבנו יאמר ליה הוא שלם בעליו ולא יזכר עליו שם אדם:
מין שאטיו מוט.
כגון עולה בחטאת (כ"ו):
ירע.
שאי אפשר בהקריבה שחלקין צמתן דמן או צאכלתו או בהקריבן טון כלל או נבל:
נמערבו צבבור ומשע.
שאלן להן פזיון שחולק דקישתן על דמיהו ויאלו הן לחולין אלא חללין צמנומן צמדיים טולן יעדו ער שוימומו יאמרו כל מקוס שהוא הוצא יתחלל כל מעות הללו ומותרין צחללה ובלגד ציחלבו צמערב וצכור שלא ישחטו צביטילי ולא ימכרו צביטילי ולא יקבלו צביטילי דמי הוצא יקח מהן כהמה ויקריבנה מנין הוצא:
ג) טולן ויטעו לא תשעבר.
כלומר אם נמערבו י"ו ספק צמנבורין:
ח) מן הפסחא והפסח.
אם ספק צמנבורין שהשאלת אינה לעולם אול ואסם איזי אלא איל ואסם לא תעורב הוא או אסם שור כרי הן צאין כבאוס וכריה והשאלת אינה בלא וכרי מניין כבש אלא כבשה נקבה.
אכל חטאת ועולה צמנבורין כגון שעיר נשוא צשעיר עולה נדבה וכל שכן חטאות עולה שכל צין ורכים צין ורכים וצין נקבות וכן עולת נדבה צבאס:
פ"א אפילו.
כיון דרובא דאיסורא לא ספק דימומו:
שנמערבו כ"ו.
חד איסור כריבוא דהיתרא:
ג) לא האסורין.
צמסכת מורה:
פ"י מילי לגווא.
כ"ן השניין שם צזינס אסורים אלא לגווא ומותרין להדישו על ידי חיולו אבל צמנתיין דקמני ימומו דלפילו להדישו נמי מיתכרי צימנה ועבדי להו תקנחא להו ימומו אלא ימומו בלא יבטלו צריבא וקריבס אחד אחד מן צמחא מהן:
א) אכל פך.
דלאו איסור הנאה ביה ימנה איתא קיל אסוריייהו ויבטלו צריבוא אפילו לגווא:
דלאו איסורי בלאש מן פאה ל"ה אכל.
דלא בטיל לגווא דקמני צמנתיין נמערבו כריבוע ורבע כ"י ולמה לן למתניה התם:
ומעמי מן קמני.
צמנתיין כ"ן רובע ורבע צביתא וכן אסורין דלמנא בטיל צבאסה או צבאמחיס היכן צאיצטריך דמורה דקמני ככל שכן ואפילו כריבוא:
ה"ג.
כל שכן ספס קמני:
ויטעו פ"א.
דמורה ולי ימנה הא דצוחים:
קתנא אילעריבא ל"ה.
דהתם מני אסורין ככל שהן ולא קמני קתנא והתא מני קתנא יעדו ער שפסחא כ"ו:
והיועו מני פאה ל"ה.
צמסכת ע"ז דלפילו מידי דלהדישו מיתכר אלא בטיל צריבוא ומנה ל"י למיתני הכא חטאות המתות ושור הנסקל ע"ב ונחנ"ו קודם

לצ"י.
ל"ה התם הו"א הני מילי חולין אכל קדשים איתא לעבדי להו תקנחא דלעבדל איסורא צריבוא דהא מלאורי כל איסור צריבוא בטיל ורעו כ"י רבי דאי דלעבדו צמנתינו למרי:
ה"ד.
א"ר מפנה צורא פ"י מילי לגווא דמיתא אכל לרעויו איתא:
א) כולמרי אכל לרעויו טון חולין דקילי איתא ניבטל צריבוא:
א) אלא למאן דאמר אס שדרכו למעט עטול.
לדיי מאיר דלא בטילי וקמס צמנתיין רבי מאיר היא:
פ"א אילא למימר.
דהני אין דרכן מיוחד לימות פסמים שארם מוכר כל עדרי קטינס וגדולים אכחד:
סולאן.
מין קטיתי עשוי לצלצין למקא את הקדירה ובלטו פיטוריין:

גליון הש"ס

עב.

(תוס' ד"ה וליבטלו וכו' אע"ג דרבי אליעזר נזיח לא חייש להאי פקטא דרציבס.
וע"ע ערובין דף ל"ג ע"א בתוס' ד"ה א' אמה מודה וכו' ועי' לקמן דף ק"א ע"א בתוס' ד"ה וכו' מינא וכו'):

מוסף רש"י

שנמערבו חטאות המתות, דמשמע א' מן הזוחים נמערב בהרבה חטאות המתות, ואפי' א' דהיתר כצבוא דאיסור טולן ימותו, ומאי אפי' דקאמרי, שפיעטא לן דכ"ש דכי רבי איסורא יזכר ט"ל לגבי הימא פטיסא דימומו, דהא צאיור רובא:
שנמערבו בהן חטאות המתות.
שנמערב סתן א' חטאות המתות.
דמשמע דחלף חטאת נמערבה צוחים כשאריו הרבה.
ואפי' איתא דאיסור צריבוא דהיתר טולן ימומו ולא בטיל מד צינייקי:
א) אסורין בכל שהן.
אפי' נמערבו איתא בלאף טולן אסורין למנחם אס איזי ניכר:
הני מילי לגבורה.
לגבורה מאסם ומסיה' לא בטיל וירעו עד שפסחאו ויחלסו הדיוט, אכל מילתא להדישו נמי אסורה איתא ליבטל, קמ"ל ימומו דלפיי לגבי הדיוט לא בטיל.
ל"ה דלוי צילמ יעדו עד שוימומו ופילו ויחלסו הדיוט:
הני רוא.
חטאות המתות וזכר הנסקל:
דאיסורי הגאה ניבדו.
ומסיה' איתא ולא בטיל:
אבל הני.
דמתני רובע ורבע דמותרין לאפילו להדישו, דכתיב עסקינן שרבע או רבע ע"פ ע"א דלוינא נסקלת כקר, או שהעבטס יהודי ומורה נקטס פטור, איתא בעטנא קמ"ל ממני:
ההדיוט נמי צמי רובא.
דלפילו חולין ממתא לא בטיל צריבוא בע"מ וכל הנך דחשיבי:
(תמורה ב.)
ואסורין בכ"ש.
כל מקוס שנמערבו שם אפי' אחד בלאף לא בטיל ואסורין כל טולן:
צין נכר.
חבת בלאף פניות:
ועבודת כוכבים:
ל"ה שעבדו ומתעבדה בלאף לזרות שאלין עבודת כוכבים (מ"ו ט"ז):
כל שדרכו ליבנות שנינו.
משמע כל דבר שזס את אדם המקפדין עליו מפני חשיטתו למכור צמנין (ביצה ג.)
שדרכו ליבנות שנינו.
ששאלו מיוחד למנין (בימות פ"ג).
מיוחד למנין הוא דלא בטיל.
כגון חולין, אכל דבר הששי לעמן צאומד אע"פ שמהנה לפעמים בטל (חולין ק).
דמשמע את חיימוד כל שאלין אדם ומכרו צאומד (ביצה שם):

לעזי רש"י

פיטוגרי"י.
הילכה (גרגרות יוונית, צמח המשמש לחבלין).

ליקוטים

תלתן.
חולבא בלשון שיטבאל והוא סך הורעוויין כמין ערשים והוא מר בחתולין, וכשישורין אותו במים נמתק.
(ערובין ז' מלתן)

נוסחאות רש"י בת"י

ויפח דמיזי סיפס צסנן מלוחסו סתין.
אלו חטאת חטאת אלו עולה עולה ויקח מעות צשעור דמי היפס צבנולו ויאמר כל מקוס שהוא הוצא יתחלל על מעות הללו:
שעשיר.
וצת אחד:
חולין.
כשמים הרבה:
ימכרו חולין לצריי אזווס סתין.
ומנאלו כלס קדשים וממין אחד אלא שאין ידוע מן בעליו על כל אחד ואחד שהרי הוצא האשלוס שם עליו עליו ואין ידוע איזהו ותקמנן עשייה צמנתיני:
קדשים קדשים מין צמנו.
חטאת חטאת עולה בטולה

אלף שהן כל בעלים הרבה:
יקרב כל כחן אחד ואחד לשם מי שהוא כשקריבנו יאמר ליה הוא שלם בעליו ולא יזכר עליו שם אדם:
מין שאטיו מוט.
כגון עולה בחטאת (כ"ו):
ירעו.
שאי אפשר בהקריבה שחלקין צמתן דמן או צאכלתו או בהקריבן טון כלל או נבל:
נמערבו צבבור ומשע.
שאלן להן פזיון שחולק דקישתן על דמיהו ויאלו הן לחולין אלא חללין צמנומן צמדיים טולן יעדו ער שוימומו יאמרו כל מקוס שהוא הוצא יתחלל כל מעות הללו ומותרין צחללה ובלגד ציחלבו צמערב וצכור שלא ישחטו צביטילי ולא ימכרו צביטילי ולא יקבלו צביטילי דמי הוצא יקח מהן כהמה ויקריבנה מנין הוצא:
ג) טולן ויטעו לא תשעבר.
כלומר אם נמערבו י"ו ספק צמנבורין:
ח) מן הפסחא והפסח.
אם ספק צמנבורין שהשאלת אינה לעולם אול ואסם איזי אלא איל ואסם לא תעורב הוא או אסם שור כרי הן צאין כבאוס וכריה והשאלת אינה בלא וכרי מניין כבש אלא כבשה נקבה.
אכל חטאת ועולה צמנבורין כגון שעיר נשוא צשעיר עולה נדבה וכל שכן חטאות עולה שכל צין ורכים צין ורכים וצין נקבות וכן עולת נדבה צבאס:
פ"א אפילו.
כיון דרובא דאיסורא לא ספק דימומו:
שנמערבו כ"ו.
חד איסור כריבוא דהיתרא:
ג) לא האסורין.
צמסכת מורה:
פ"י מילי לגווא.
כ"ן השניין שם צזינס אסורים אלא לגווא ומותרין להדישו על ידי חיולו אבל צמנתיין דקמני ימומו דלפילו להדישו נמי מיתכרי צימנה ועבדי להו תקנחא להו ימומו אלא ימומו בלא יבטלו צריבא וקריבס אחד אחד מן צמחא מהן:
א) אכל פך.
דלאו איסור הנאה ביה ימנה איתא קיל אסוריייהו ויבטלו צריבוא אפילו לגווא:
דלאו איסורי בלאש מן פאה ל"ה אכל.
דלא בטיל לגווא דקמני צמנתיין נמערבו כריבוע ורבע כ"י ולמה לן למתניה התם:
ומעמי מן קמני.
צמנתיין כ"ן רובע ורבע צביתא וכן אסורין דלמנא בטיל צבאסה או צבאמחיס היכן צאיצטריך דמורה דקמני ככל שכן ואפילו כריבוא:
ה"ג.
כל שכן ספס קמני:
ויטעו פ"א.
דמורה ולי ימנה הא דצוחים:
קתנא אילעריבא ל"ה.
דהתם מני אסורין ככל שהן ולא קמני קתנא והתא מני קתנא יעדו ער שפסחא כ"ו:
והיועו מני פאה ל"ה.
צמסכת ע"ז דלפילו מידי דלהדישו מיתכר אלא בטיל צריבוא ומנה ל"י למיתני הכא חטאות המתות ושור הנסקל ע"ב ונחנ"ו קודם

לצ"י.
ל"ה התם הו"א הני מילי חולין אכל קדשים איתא לעבדי להו תקנחא דלעבדל איסורא צריבוא דהא מלאורי כל איסור צריבוא בטיל ורעו כ"י רבי דאי דלעבדו צמנתינו למרי:
ה"ד.
א"ר מפנה צורא פ"י מילי לגווא דמיתא אכל לרעויו איתא:
א) כולמרי אכל לרעויו טון חולין דקילי איתא ניבטל צריבוא:
א) אלא למאן דאמר אס שדרכו למעט עטול.
לדיי מאיר דלא בטילי וקמס צמנתיין רבי מאיר היא:
פ"א אילא למימר.
דהני אין דרכן מיוחד לימות פסמים שארם מוכר כל עדרי קטינס וגדולים אכחד:
סולאן.
מין קטיתי עשוי לצלצין למקא את הקדירה ובלטו פיטוריין:

^[1] פסחא. לומר דלא חשיבו הפספסא לחולין האיל ל"לכ פספסא קדש אבל לגביה דל"כ פספסא מהוה אמינא לא כ"לומר ליבטלו דהוה הפספסא קדשים (א"ר) (א"ר)

^[2] פסחא. לומר דלא חשיבו הפספסא לחולין האיל ל"לכ פספסא קדש אבל לגביה דל"כ פספסא מהוה אמינא לא כ"לומר ליבטלו דהוה הפספסא קדשים (א"ר) (א"ר)